

en saadan Indtægt, i længere Tid været meget vanskeligt at komme ud dermed. Den sædvanlige Maade, paa hvilken de have søgt at hjælpe sig, hvilket ogsaa er forudsat i Lovforslaget, er ved, at de i deres Fritid have paataget sig en eller anden Biforretning. Dette har navnlig været Tilfældet med Universitetets ældre Embedsmænd og med flere Andre. Den Mand, der er bleven staaende paa sine 2,600 Rd., vil nu faae Tillæg, medens den, som i flere Aar har arbejdet anstrængende, for foruden sine 2600 Rd. at have en Biforretning paa 400 Rd., intet Tillæg vil faae, og det vilde dog være meget haardt. Saaledes vil det i det Hele gaae med disse Modificationer; de ville medføre Ubilligheder, naar man saaledes vil bryde af, førend man kommer til de høieste Gager, som i Lovforslagets Forslag ogsaa har udelukket. Dernæst er der en anden Bemærkning, som jeg maa gjøre. Der blev nemlig ytret, at der kunde finde en Forhandling Sted imellem de ærede Forslagsstillere og mig angaaende dette deres Forslags nærmere Modification, saaledes, at de specielle Indvendinger, som jeg har tilladt mig at fremsætte, muligviis, ved en saadan Forhandling, kunde blive hævede ved Indrømmelser fra Forslagsstillernes Side, og de fornødne Rettelser stee. I den Anledning maa jeg erklære, at jeg ikke kan gaae ind paa en saadan Conference, og det troer jeg ogsaa, Thinget vil erkende rigtigt. Jeg holder paa Regeringens Forslag saaledes, som det er vedtaget i det andet Thing; jeg har ikke villet tilbageholde de af mig fremsatte specielle Bemærkninger, for derpaa at begrunde min Dom med Hensyn til det fremkomne Forslag, men jeg har ingenlunde erklæret mig for samme, om det end modtog flige enkelte Rettelser. Jeg maa derfor gjentage, at jeg ikke kan indlade mig paa en saadan Conference. Naar den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) ved at udvikle Betydningen af nærværende Lov gjorde gjældende, at, naar man navnlig vilde fyldestgjøre Hensynet til de stadig stigende Priser og de forandrede Conjuncturer, skulde det stee paa den af de ærede Herrer foreslaaede Maade, ved at lade en Deel af Gagen rette

sig efter Priserne paa Naturalier, saa er der jo egentlig slet ingen Strid imellem hans Anskuelse og min i saa Henseende; thi jeg har jo erkendt det Rigtige, der kunde ligge deri, og har — efter hvad der er vedtaget i en Ministerconferents af samtlige Ministre — udtalt, at Regeringen vil gaae ind paa noiere at overveie dette Princip, og at man blot er imod nu strax, efter en kort Forhandling her, at bringe det til Udførelse.

A. Hage: Lør jeg gjøre opmærksom paa en Kjendsgjerning, som maaskee ikke er taget i Betragtning, dengang Landsthinget vedtog dette Lovforslag, og det er nemlig den, at, dersom vi nu virkelig skulde betragte Forholdene tilbunds, saa vilde der formodentlig, naar Regeringens Forslag af os skulde vedtages, finde en ikke ubetydelig Forandring Sted i forskellige Ansættelser. Man er nemlig gaaet ud fra disse meget høie Priser, fra den saakaldte store Dyrtid. Efterat man har gjort den Beregning, maaskee med nogen Rimelighed, saa er der indtruffen Omstændigheder, der ere Alle bekendte, og som rimeligviis ville bewirke, at det Aar, hvori disse Tillæg komme til at gjælde, vil blive meget betydeligt forandret til Fordeel for Vedkommende, med Hensyn til Priserne paa Livets Fornødenheder. Vi have allerede i disse Dage temmelig stærke Tegns til, at de ere i betydeligt Nedgaaende. Skulle vi altsaa gaae ud fra, at Gagetillæggene ere baserede paa de Priser, der gjaldt, dengang de bleve vedtagne, men kun skulde være det, som virkelig Nødvendigheden bød, saa er jeg bange for, at Lovforslaget vilde falde uheldigere ud for vedkommende Embedsmænd. Det er Grunden til, at jeg troer, at saavel Regeringen som Landsthinget frit kan gaae ind paa vort Forslag.

Indenrigsministeren: Jeg skal blot sætte en anden Kjendsgjerning imod den Kjendsgjerning, som blev anført af den ærede Rigsdagsmand (A. Hage), og det er den megen Gjæld, der er gjort af mangfoldige Embedsmænd for at udholde den foregaaende Tids og navnlig de senere Maanedes Tryk.